

— Doamna Nuți, eu mă duc la miliție, uită-te la mine!

— Domnul Făgădău, da', dacă n-am, ce vreți să fac? E inflație grupa mare, abea plătesc chiria aicișilișa și matala vii în fiecare săptămână să ceri banu'. Păi, eu din ce mai trăiesc...

— Trăiești din pizda mă-tii, din aia trăiești, că m-ai băgat la nebuni. Avem chitanță, fă, doamna Nuți, sau n-avem?

Bagă mâna în buzunarul de la piept și scoate cu două degete grăsulii, elegant, un petic de hârtie de mate, pe care e trecută suma investiției, cu semnăturile lor și ale unor martori, avocați pledanți din tribunal și un milițian (știu toate astea pentru că biletul ăla e legendar, la fiecare beție apare ca argument suprem pentru a continua raidurile în Tribunal). Chioșcul are vad, e chiar în tribunalul mare, pe unde-și fac veacul zilnic tot felul de bagabonți cu bani și șmenari oficiali.

— Uite, domnul Făgădău, îți dau acuma jumătate de tranșă și mai vorbim săptămâna viitoare, da? Haide, că-mi speriați clienții.

Între timp turnase într-un pahar de plastic un lichid negru din dozatorul care huruia ca un motor de camion Roman. Țsta se uită perplex la ea, cu ochii lui albaștri, scârboși, beliți gata să-i sară din cap:

— Doamna Nuți, io îți vin cu italienii pe cap!

— Haide, domnul Făgădău, unde vii matala cu italienii aicea-n tribunal, hai să fim serioși, zice și scoate dintr-o cutie pe care scrie Bombibom un teanc de hârtii din care-i numără 100 de mii de lei.

Țsta ia teancul fără să se uite la bani și-i îndeasă în buzunarul de la pantaloni, așa cum ține el banii, ca pe hârtie igienică.

— Fii atentă, miercurea viitoare sunt aici și-l iau și pe Pepino cu mine. Să nu dea dracu' să n-ai rata toată, că-ți iau gâtul'.

— Vino, dom' Făgădău, vino... E bun, mamaie?

Se întoarce spre mine, ca și cum eu aș fi fost cu adevărat persoana importantă de acolo.

E bun, e ori Quick Cola, ori American Cola, are gust de detergent, dar e rece.

— Da, săru'mâna.

Arunc paharul la coș și o iau după Tătuțu, care merge călcându-și tivul de la pantalonii și bălăngănind pungile cu ochelari și medicamente pe lângă corp. Coborâm scările impozante ale tribunalului, printre indivizi cu robe negre, femei plânse, țigani cu mobile cât cărămida și ajungem în parcare. Aici începe aventura deschiderii ușii. Țasta are o Dacie crem, de prin 1982, și trebuie să împingi mai întâi portiera, apoi s-o tragi spre retrovizoare și abia apoi să te proptești în ea cu toată forța. Se deschide cu un scârțâit de desene animate, Tătuțu se strecoară prin locul pasagerului, cu capul înainte și sub ochii mei îi rămâne curul care iese de sub pantalonii de stofă: jumătate din dunga curului zâmbește la mine în timp ce ăsta se chinuie să treacă peste schimbătorul de viteze și să pună bine pungile în același timp. Înăuntru e cald ca dracu' și pute a țigări, pe scaune și pe podea sunt punși, pungulițe, ochelari spărți, flacoane goale, sticle cu apă pline pe jumătate, pachete de țigări, Kent lung și Marlboro, mucuri și pe bancheta din spate găfâie Șteculucu, care sare pe mine când intrăm și începe să mă lingă grupa mare.

— Stai, fă, nebuno.

O scarpin sub bot, unde-i place, până se dă cu zgaibaracele-n sus și începe să scheaune de plăcere. Pe

Ștecuculu' o cheamă Slash, adică așa i-am zis eu când eram mai mic, dar Tătuțu are obiceiul ăsta de a stâlci toate cuvintele pentru că ai mereu senzația că mestecă ceva când vorbește, și așa motanul Toto a devenit Totoș, Miți a devenit Miju, iar eu din Bobiță, Boabă, Bob am ajuns ceva gen Babă. Ceea ce adună multe puncte la prestigiu, mai ales dacă iese să mă strige la masă când joc baschet:

— Babă, hai la sarmale.

Ieșim din parcare și ne încadrăm pe lângă Banca Religiilor, unde e mereu coadă, pentru că alți fraieri ca Tătuțu au vrut să facă bani din nimic și acum ling trotuarele.

— Și, ia zi, Tătuțule, dublezi suma în șase luni, ai?

— Mai taci, mă, și tu...

Trage de volan cu ambele mâini, gâfâie, trosnește, scârțâie, am mereu senzația că o conduce cumva mecanic, că-i ies picioarele prin podea ca-n Fred și Barney. Oprește undeva pe dreapta, deschide portiera, e transpirat tot, mai ia o gură din Pompelmo, face gargară și-o scuipă lângă mașină.

După plecarea lui Georgică la mănăstire, s-a mutat într-un apartament în Militari, ca să fie mai aproape de Pepino, pe care-l conduce o dată la două zile la Drăgănești-Vlașca, unde-au pus-o de o moară de făină. Pe lângă Ștecuculu', mai are trei câini vagabonzi care ies din casă odată cu el și care intră odată cu el: Fetița, o cățea cu țâțele până la pământ, Golanu, un câine diabolic cu dinți de vampir, și un alt câine cu nume variabile, când Pulea, când Băiatu sau, dacă pare noaptea târziu femelă, Mijaretă. Ăștia așteaptă la scară și încep să facă pandemonium în jurul nostru.

— Toooooottoooooșșș, hai la tataaaa!!!

Are strigătul lui de victorie când ajunge în spatele blocului și parchează mașina. I-a rămas de la prima

pisică, dar de fapt e modul lui de a anunța lumea din cartier că a intrat în teritoriu.

Nu mai urc cu el, pentru că știu tot ce va urma. Îi cer niște bani și țigări, îmi dă o bancnotă de 10.000 și un pachet de Marlboro roșu aproape plin, ne pupăm și mă duc la autobuz. Am, ca de fiecare dată când ne despărțim, pornirea de a mă întoarce și de a-i frige două palme. Toată mierea de la subrațul lui s-a risipit în aer, acum duhnește a câine murdar, a nespălat și a altceva ce nu înțeleg. După ce-a plecat Georgică, a luat-o razna de tot, a intrat în tot felul de afaceri dubioase, a pierdut mulți bani, a făcut alții, vorbind mult, tare, cu țigara mereu aprinsă între degete și cu ochelarii lui care nu-i erau niciodată buni. S-a hotărât că-i trebuie mai mult timp, așa că s-a pensionat pe caz de boală, de boală psihică adică, iar medicul a fost chiar fericit să-l ajute:

— Tătuțule, zice, când i-am zis lu Nea Moșoiu ce vreau, m-a luat în brațe, Tătuțule. Mi-a făcut certificat de sandilău într-o lună.

Pe Georgică avea să-l caute până la moarte, fără să reușească să dea de el. Iar Georgică a venit, abia după moartea lui, în speranța că va mai găsi ceva, că va mai putea ciuguli din comoara adunată în primii ani de după Revoluție, ultima lui perioadă de luciditate. Numai că totul era dus pe apa sâmbetei, cotineaua din lemn unde-a murit, la Drăgănești-Vlașca, nu mai adăpostea decât trei cățele grase și murdare, un televizor cu tub și câteva zeci de pungi pline cu medicamente expirate și ochelari de vedere, din care nici unul nu-i era bun.

— Parcă-s dilimache, Tătuțule, cum umblu cu punga asta de ochelari, încerca, în momentele când parcă ieșea de sub mască fostul Tătuțu, să facem oleacă de mișto.

— Tătuțele, lasă-mă să te uimesc: tu chiar ești sandilău, mă prindeam în joc, cu speranța și bucuria pe care le simțeam doar în copilărie, când recunoșteam hainele vreunui prieten care ieșise afară, la joacă, într-o după-amiază plictisitoare și lipsită de perspective.

Dar totul urma să fie înecat într-o pastă zemoasă de vorbe, de incoerență și lipsă de demnitate, de sticle din plastic pline cu vin și pachete, sute, mii de pachete de țigări, păr năpârlit de câine, mâncare stricată și toată spuma mizerabilă a lumii. Nu mă mai chema noaptea, știa că mi-ar fi fost imposibil să alerg din Berceni în Militari, așa că-și clădise o curte a miracolelor chiar în bloc. Ușa era în permanență deschisă, dată de perete, ca să iasă mirosul de friptură și pentru că „n-am aer, Tătuțele, mă sufoc“, iar în sufragerie stăteau la bere în fața televizorului câțiva țigani din scară, inclusiv o țigăncușă de vreo 15-16 ani, pe care nu sunt convins nici acum că n-o futea, poate cu degetul, de plictiseală, că altfel nu dădea semne că l-ar mai fi interesat subiectul. Nu rezistam mai mult de zece minute acolo, așa că de obicei îl lăsam la ușa blocului și mă uitam după silueta lui care se împruțina, intrând în umbra răcoroasă a pereților înveliți în gresie.

Am coborât la Universitate cu 336 și am luat-o spre Sf. Gheorghe, pe lângă casa aia albă, din bulevard, a unor penticostali. I-am dat un SMS lui Mircică, să verific dacă e la Local Familial. Se făcuse deja două și în mod normal plecase de la redacție, așa că nu avea unde să fie în altă parte, mai ales că era vineri. Terminasem facultatea, cu toate tinichelele ei din coadă de vreo doi ani și de un an mutam scaune în redacția unui supliment de cultură agățat de un săptămânal de afaceri, unde eram practic trei persoane, cu excepția directorului, care

venea doar miercuri, pentru ședința de sumar. Ceilalți doi, Sava, poetul laureat damnat, și Mircea, graficianul-critic-de-artă erau atât de diferiți și de incompatibili, încât o zi normală de redacție semăna cu cel mai amuzant dintre filmele cu Stan și Bran. Poetul era ardelean, un tip scund și bine legat, atent până la manie cu fiecare gest pe care-l făcea, jucând într-o piesă cu un singur personaj care trebuia să treacă prin fiecare zi asumându-și o identitate radical opusă celei reale, pe care însă n-o puteai decât bănuși. Că era bântuit de demoni, asta știam, însă ținea neapărat să afișeze o bună-cuviință și o rigoare mic-burgheză care îl epuizau. Poemele lui construiau un iad personal, unde vodca se trecea prin pâine, iar ființe fantastice se așezau la masă sau peripatetizau printr-o cameră dintr-un cămin de nefamiliști, într-un frig cumplit. La serviciu însă, tipul era de o amabilitate excesivă, metodică însă, vorbea molcom și măsurat, mai mereu ținând mâna stângă paravan în dreptul gurii pentru a îndepărta aburii de alcool de noaptea trecută. Era haios, în felul lui, ba chiar înduioșător și, pe vremea aia, un dascăl destul de bun. Problema intervenea la apariția lui Mircică, un bărbat masiv, de aceeași vârstă, pe la cincizeci de ani, fiul unui fost mare poet comunist, crescut în mediile intelectuale ale epocii, tovarăș de beție cu Nichita, fustangiu și lipsit de inhibiții. Își ratase cam toate carierele posibile, așa că acum era când critic de artă – ținea o rubrică de galerie –, când editor-șef adjunct, când critic de poezie, dar în general el chiar ajunsese la acel trai mic-burghez după care Sava tânjea. Un tip foarte talentat, amândoi erau talentați, își risipea toate darurile naturale prin tot soiul de texte mărunte în care făcea risipă de calofilie și de frumusețe reale pe subiecte de doi bani. Însă o făcea mereu cu o